

Σιεπάρνι ειδικόν διά πελέκημα γκούμπιζας ένθ' άν.

γκουμπλίτσα ή, "Ηπ. (Λάκκ. Σούλ.) γκουμπλίτσα "Ηπ. (Λειά) γκουμπλίτσα "Ηπ. (Μαργαρ.) γκουμπλίτσα "Ηπ. (Αργυρόκ.) γκουμπλίτσα "Ηπ. (Δερβίτσα.)

Έκ τοῦ Σλαβ. *k o b e l j*. Βλ. G. Meyer, Neugr. Stud. 2, 36.

Δοχεῖον έντός τοῦ ὁποίου πῆζουν τὸ τυρὶ άνθ' άν.

γκουμπλίτσι τό, ένιχ. γκουμπλίτς' Μακεδ. (Καστορ.)

Υποκορ. τοῦ οὗς. γκουμπλίτσα, τὸ ὅπ. βλ.

Κορμὸς δένδρου λαξευμένος, ὁ ὁποῖος φέρει τρυπα εἰς τὸ έν μέρος καί πρόσθετον σανίδωμα πρὸς τὰ άνω, χρησιμοποιεῖται δὲ ὡς παγίς διὰ τὴν σύλληψιν τῶν ἱκτίδων.

γκούρα ή, (I) "Ηπ. (Αὐλότοπ. Ζαγόρ. Μέγα Περιστ. Ξηροβούν. Πλατανούσ. Πράμκντ. κ.ά.) Θεσσ. (Βαθύρρ. Γερακάρ. Κακοπλεύρ. Μοσχάτ.) Μακεδ. (Βλάστ.) Πελοπν. (Λαγκάδ.) Στερελλ. (Φθιώτ. κ.ά.) κ.ά. — Δ. Λουκοπ., Βουν. Κατσαντ., 55 καί Ποιμεν. Ρούμελ., 126 γούρα Θεσσ. (Καλαμπάκ. Δρακότρ.) Στερελλ. (Εὐρυταν.) γιούρα καί γκιούρα Θεσσ. (Δρακότρ.) γκουόρα Στερελλ. (Περίστ.) κούρα Στερελλ. (Ασπρόπυργ.)

Έκ τοῦ Ἀλβαν. *g u r r e*, ένάρθρως *g u r r - a* = πηγὴ. Βλ. Π. Φουρίκ. (Αθηνά 41 (1929), 105).

1) Πηγὴ ένθ' άν.: Πάνου 'ς τὴ γούρα Θεσσ. (Καλαμπάκ.) *Ηδρα μίμια γκούρα πὸν εἶχι κρύγιον νιρὸ* "Ηπ. (Πράμκντ.) Συνών. βλ. εἰς λ. *ά ν α β á λ λ ο υ σ α 1*, *ά ν á β ρ α β ο υ ρ β ο ὕ λ α 1*. 2) Εἰς τὴν συνθηματ. γλῶσσαν, κοιλότης έντός τῆς ὁποίας συναθροίζεται ὕδωρ ἢ ἄλλο ὕγρὸν, λάκκος, κατ' ἐπέκτ. δὲ καί λάκκος ένταφισμοῦ, τάφος Θεσσ. (Δρακότρ.): *Μπραχάλισ' τὴ μπιλιόκου στή γιούρα* (= σβῆσε, ετοίμασε τὸν άσβέστη στή γούρνα). *Θά σὶ ξισύρου 'ς τὴ γκιούρα χουρὶς τσιατούρ* (= θά σὲ πάω στὸ μνήμα, θά σὲ θάψω χωρὶς παππᾶ).

Ἡ λ. καί ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. *Γκούρα* Ἀττικ. "Ηπ. (Αγναντ. Λάκκα Σούλ. κ.ά.) Μακεδ. (Βόιον Γρεβεν.) Πελοπν. (Αργολ. Κορινθ. Λιγούρ. Γορτυν.) Στερελλ. (Παρνασσ. κ.ά.) *Γούρα* Θεσσ. (Καλαμπάκ.) *Βουνά τῆς Γκούρας* Εὐβ. (Γαλτσ.) "Ηπ. (Ελληνικ. Χουλιαρ. Μαζαρακ. Λάκκα Σούλ. Φιλιάτ.) Στερελλ. (Ασπρόπυργ. Φθιώτ. Φωκ.) *Ποτάμι τῆς Γκούρας* (ὁ Κελάδων) Ἀττικ. 'Σ τὴ *Γκούρα Ρέμα* Πελοπν. (Γορτυν.) *Γκουῖρες* Πελοπν. (Τριφυλ.) Τῆν. (Πύργ.) *Γούρα* Εὐβ. (Γαλτσ.), ἐπίσης *Γκούρας* ὡς ἐπών. πολλὰχ.

γκούρα ή (II) Πελοπν. (Λαγκάδ.)

Έκ τοῦ Ἀλβαν. *g u r* = πέτρα.

Μέγας λίθος.

Ἡ λ. καί ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. *Γκουῖρες* Πελοπν. (Τριφυλ.) *Γκούρη Ράχη* Πελοπν. (Τριφυλ.) 'Σ τὸ *Γκούρ* τοῦ *Σταυραῖτου* (= εἰς τὴν πέτρα τοῦ σταυραετοῦ) Πελοπν. (Δάρα Ἀρκιδ.)

γκουργκούλα ή, Θεσσ. (Κακοπλεύρ.) Μακεδ. (Φυτ.) γκουργκόλα Μακεδ. (Γρεβεν.)

Διὰ τὴν ἐτυμολ. βλ. λ. *γκουργκουόλι*.

Ἡ στρογγυλὴ πέτρα, ἡ πέτρα, τὸ *κ ο τ ρ ὶ ν ι*.

γκουργκουλάς ἐπίθ. ένιχ. γκουργκουλάς Πελοπν. (Γαργαλ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. κ.ά.) Θηλ. γκουργκουοῦ.

Έκ τοῦ οὗς. *γκουργκουόλι*.

Ὁ ἔχων ἐξωγκωμένους τοὺς άστραγάλους τῶν ποδῶν τοῦ ένθ' άν. β) Ὁ ἔχων πληγωμένους τοὺς άστραγάλους τῶν ποδῶν τοῦ ἐκ κοπώσεως, ὁ *ο ἰ δ ἰ π ο υ ς* αὐτόθ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γκουργκουλάς* καί ὡς παρωνύμ. Γαργαλ.

γκουργκούλι τό, ένιχ. γκουργκούλ' Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Ριζώματ.) *κουργκούλ'* Μακεδ. (Δεσκάτ.) *γκουργκούλ'* Μακεδ. (Γρεβεν.) γκουργκούλι Πελοπν. (Βερεστ. Μεσσην.)

Έκ τοῦ Κουτσοβλαχ. *g o r g y i i u* = πέτρα στρογγυλή. Πβ. καί τὸ Ἀλβαν. *g y r g u i e s* = πετρούλα στρογγυλή.

1) Στρογγυλὴ πέτρα, *κ ρ ο κ á λ α* Μακεδ. (Ριζώματ.) β) Τὸ κατὰ τὴν κλειδωσιν τοῦ ἄκρου ποδὸς προεξέχον ὀστοῦν, ὁ άστράγαλος Πελοπν. (Βερεστ. Μεσσην.): *Κάπως κάνει καί γυρίζει καί μοῦ δίνει μιὰ μέσ' 'ς τὸ γκουργκούλι καί κόντεψε νὰ μὲ ξεράνη* Βερεστ. 2) Τρόπος δεσίματος τοῦ γυναικείου μανδηλίου κατὰ τὸν ὁποῖον σχηματίζεται μεγάλη ὀξεῖα γωνία άνωθεν τοῦ μετώπου Μακεδ. (Δασοχώρ. Δεσκάτ.) β) Ἡ ψευδὴς κόμη εἰς σχῆμα κορύμβου Μακεδ. (Δεσκάτ.) 3) Εἰς τὸν πληθ. γκουργκούλια τά, λόφοι εἰς συστάδα ἢ μεμονωμένοι Μακεδ. (Δεσκάτ.)

γκουργκουλιαίνω Πελοπν. (Βλαχοκερ.)

Έκ τοῦ Κουτσοβλαχ. άπροσ. ρ. *g u r g u l e á d z a* = βορβορύζω.

1) Μεταβάλλομαι πρὸς τὸ μιλῶν ἢ ἀποσυνθέσεως, σήψεως (ἐπὶ καρπῶν δένδρων καί φυτῶν, κυρίως νωπῶν): *Ἡ μπατάκα γκουργκουλιανε ἀπὸ τὸ πολὺ νερό' μαύρισει, εἶν' γιὰ πέταμα* (μπατάκα = πατάτα) Συνών. *σ α π ἰ ζ ω*.

2) Μεταφ., ὑφίσταμαι διανοητικὴν κατάρπτωσιν (κυρίως ἐπὶ γερόντων πασχόντων ἐξ άνοίας ἢ καθ' ὑπερβολὴν ἐπὶ διανοητικῆς συγχύσεως): *Δὲν μπορ' ἂ συνενηοθηῇς, γκουργκουλιανε τὸ μυαλό του* (ἂ = νά). Συνών. *κ λ ο υ β ἰ α ἰ ν ω*, *ν ε ρ ο υ λ ἰ á ζ ω*, *ο ὕ ρ ἰ á ζ ω*.

γκουργκούλιασμα τό, Πελοπν. (Βλαχοκερ.)

Έκ τοῦ ρ. *γκουργκουολιαίνω*, τὸ ὅπ. βλ.

1) Μαλθακότης ἐξ άποσυνθέσεως νωπῶν καρπῶν δέντρων ἢ φυτῶν. Συνών. *σ á π ἰ σ μ α*. 2) Μεταφ., διανοητικὴ κατάρπτωσις (κυρίως ἐπὶ γερόντων). Συνών. *κ λ ο ὕ β ἰ α σ μ α*, *ν ε ρ ο ὕ λ ἰ α σ μ α*, *ο ὕ ρ ἰ α σ μ α*.

γκουργκουλίζω "Ηπ. (Κουκούλ.)

Έκ τοῦ οὗς. *γκουργκουόλι* καί τῆς παραγωγ. κατὰλ. -ίζω.

Κληρώνω διὰ μικρῶν λίθων (ἐπὶ παιδιῶν): *Ἰλάτι νὰ γκουργκουλίσουμι πρῶτα νὰ ἰδοῦμι ποιός θά πάν' ἀπὸν κάτου καί ποιός ἀπὸν πάνου*.

γκουργκουλοβάρεμα τό, άμάρτ. γκουργκουνοβάρεμα Πελοπν. (Βερεστ.)

